

Regelmatig lees ik weer eens over allerlei “nieuwe”zaken binnen de IT. Het begint meestal met een trigger in de vorm van een nieuwe term. Hé, die term klinkt interessant! Eens lezen wat ze erover te vertellen hebben. Al lezende worstel je je vervolgens enigzins vervreemd door een woud aan nieuwe termen. Eerst bekruipt je het gevoel van “wat is dit allemaal?” Zoveel nieuwe termen waar ik niets vanaf weet?

Oude wijn in nieuwe zakken

Langzamerhand beginnen zich bekende patronen af te tekenen. Het heeft allemaal wel iets bekend, maar wat precies? Blijkbaar sluit het toch wel aan bij wat ik al weet, nu wordt het echt interessant. Ik wil weten hoe het zit en ga het serieus bestuderen. Hoe verder het inzicht groeit, des te geringer het enthousiasme wordt. Dit ken ik toch allemaal al? De schrijver heeft gewoon nieuwe termen bedacht voor zaken die allang onder oude terminologie bekend zijn. Wel mooie sexy termen, goed gevonden. Een gevoel van teleurstelling maakt zich van me meester. Waar is het nieuwe gebleven? Wat draagt het hele verhaal bij aan al bekende kennis? Niets! Helemaal niets!

De volgende dag spreek ik met vakgenoten en merk dat ze de nieuwe terminologie gebruiken. Ik leg uit dat dit hetzelfde is als oude termen die we al kennen. Nu kijken mijn vakgenoten mij bevreemd aan. Waar heb je het over? Wat gebruik je rare woorden? Het blijkt dat zij de oude termen niet kennen en voor zover ze ze horen gaan ze er vanuit dat die echt wat anders betekenen. Hier gaat iets goed fout. We hebben het over dezelfde concepten, maar praten in verschillende vocabulaires volkomen langs elkaar heen.

Voorbeelden? Neem het populaire boek Domain Driven Design van Evans. Is het idee nieuw? Is een begrip als entity nieuw? Nee, maar wel wordt alles gepresenteerd alsof het nieuw is. Kijk ook eens naar services. Wat is een service feitelijk anders dan een functie met een input en output? Dat kennen we nog uit de oude Fortran tijd. Ook daarin werden functiebibliotheken gebruikt. Een webservice heeft dan nog het voordeeltje dat het technologieonafhankelijk is, maar conceptueel is het niets nieuws. En hadden we wegens de beperkingen van functies niet

modules, objecten en componenten bedacht? Waarom zouden services nu dan ineens de oplossing voor al onze problemen zijn?

XML is ook zo een mooi voorbeeld. Onder de naam SGML was dit al vele jaren bekend, maar niet zo populair. Onder de naam XML werd het plotseling een hype.

Het zijn de symptomen van een virus waar we in de IT veel last van hebben. Men introduceert met regelmaat zogenaamd nieuwe zaken zonder dat er echt sprake is van iets nieuws. Waardoor dit komt? Ik kan alleen maar gissen. Misschien hebben we niets nieuws te vertellen? Misschien zijn we verslaafd aan hypes en nieuwe zaken en verzinnen we ze zelf maar bij gebrek aan echte nieuwe inzichten. Misschien hebben we zo weinig inzicht in ons eigen vakgebied dat we echt denken dat we telkens iets nieuws bedacht hebben?

Wat ook de reden is, het gevolg is dat we binnen de IT moeilijk met elkaar kunnen communiceren en dat we in veel gevallen slechts de illusie van vooruitgang scheppen.

Het zou mooi zijn als men eens wat voorzigtiger was met nieuwe kreten en beter de bestaande literatuur zou lezen. Dat scheelt veel mensen hoofdbreken en daardoor kunnen we ons richten op de echte vernieuwing. Ondanks alle verhullende taalgebruik blijf ik op zoek naar de echte vernieuwingen, naar verrassende inzichten en de toepassing daarvan. Ik weet dat ze ergens zijn en zal blijven zoeken. Zodra ik ze vind laat ik het weten. «

Jos Warmer

Partner Ordina SI&D.

E-mail: jos.warmer@ordina.nl.